

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

เรื่องจิตเป็นสำคัญ

ค่าเครื่องบินจากกรุงเทพฯ มาอุดรธานีเท่าไร (๑,๕๑๐ บาทค่ะ) เราก็คิดเห็นเขาคำนวณค่าโดยสารคนหนึ่ง ๆ เท่าไร รวมแล้วเป็นเท่าไร แล้วจ่ายภายในเครื่องบินเขาตลอดซื้อเครื่องบินมาเท่าไร ๆ เราเห็นใจเขาอะ ถ้าเรามีน้อยกว่าแต่ ๑,๕๑๐ บาทเลยจะให้ ๓,๐๐๐ เลยเทียว คนหนึ่ง ๆ ให้ ๓,๐๐๐ แต่ที่มันไม่มี โม่เฉย ๆ ทำลงไปไม่มีกำไรเกิดประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้นจึงต้องคำนึงคำนวณ พวกนี้พวกคำนวณละเอียดลอมากนะ ต้องละเอียดลอมาก

เมื่อวานนี้ไปนวดเส้นผิตมายังไงไม่รู้แหละ แต่ตอนที่นวดก็ไม่รู้ เพราะมันเจ็บแบบชุลมุน เวลามามากกลางทางรู้สึกขัด ๆ หัวเข่า เอ้ มันจะนวดผิตไปหรือยังงั้นน้ำ มาถึงนี่เวลาเดินจนกรมรู้สึกขัดหัวเข่า จนกระทั่งตอนเข้ามาที่รู้สึกขัดหัวเข่ามาก คงนวดเส้นผิต เมื่อวานมันหลายคนนี่ ที่ไปนวดเมื่อวานไม่ใช่ธรรมดาอะ ไปภูเขียวะจะว่าไป ท่านสมบูรณท่านมาที่นี่ แล้วเราก็คเคยผ่านมานี่นมาเห็นป้ายบ้าน ๆ หนึ่งเขาติดไว้สะดุดตาด้วยสะดุดใจ ว่าบ้านหนองกุง ก็ทำให้ระลึกได้ว่า ลุง คือพี่ชายของพ่อไปมีครอบครัวอยู่ทางโน้น เขาเรียกบ้านหนองกุงมน เขาเคยไปเยี่ยมกันแต่ก่อน พี่ชายเราก็คเคยไปเยี่ยมลุง

เหตุที่ลุงจะไปมีครอบครัวทางโน้น ก็เพราะแต่ก่อนเป็นทหาร กองทหารมาอยู่ทางหนองสำโรงแต่ก่อน ไม่ได้อยู่ทางนี้ละ ทางนี้มาตั้งทีหลัง ตอนเราโตขึ้นมาบ้างแล้วละถึงจะมาตั้งกรมทหารที่นี่ ที่ว่ากรมทหาร ๆ ตั้งทีหลังนะ แต่ก่อนกองทหารตั้งอยู่ทางหนองสำโรง ทีนี้ลุงเรานี่นี่เป็นทหาร วันนั้นคิดยังไงไม่ทราบมาเยี่ยมบ้าน มาเยี่ยมบ้านตาดนี่แหละ มาไม่มาธรรมดาชิ ชโมยเอาม้าของนายมา ชโมยขี่ม้านายมา พอมาถึงย่านกลางทางนี้ เพราะแต่ก่อนเป็นดงหมด ป่าข้างป่าเสือเต็มไปหมดนะแต่ก่อน เมืองอุดรฯ ฟังจะเริ่มตั้งละมั้ง ตอนนั้นฟังเริ่มตั้งละ ชีม้ามากกลางคืน ริงห่อใหญ่มาละท่า ทีนี้เสือมันอยู่ข้างทางมันก็โดดกัดม้า แกก้ตกข้ามค่อม้าไปโน้น แกก้ยังตืออยู่ละ เอาไม้ขีดไฟขีดดู คืออยู่ ๆ ม้าหัวคะม้างไปเลย คนก็ตกข้ามหัวม้าไป ยังไม่รู้ว่าเป็นอะไร ๆ พอขีดไม้ขีดไฟดูนี้ เสือกับม้ามันพันกันอยู่

แต่คืนนี้เสือมันไม่กัดถูกคน มันกัดที่ค่อม้าคนขึ้นอยู่บนหลัง กัดค่อม้า คนก็ตกข้ามหัวม้าไปทางโน้นแล้วขีดไม้ขีดไฟดู เห็นม้ากับเสือพันกันเลย แกก้วิ่งเลย มันผิตชโมยเอาม้านายมา นายทหาร ชโมยเอาม้านายมา มาตายนั้นมันผิตด้วยชี ตอนมาก

กลางคืนมาเยี่ยมบ้านนี้ก็ มาเขาก็กลับของเขาทันทีไม่เรียกว่าชโหมยะ ชโหมยะแบบธรรมดา แต่ชโหมยะมาแล้วซี จะรีบกลับไปให้ทันแล้วก็จะเอามาไปไว้ที่เดิม มานี้ถูกเสียมันกัดเอา พอตกจากค่อมามาขีดไม้ขีดไฟดูเห็นเสียมันกัดกับม้ามันพันกัน เลยโดดผิงมานี้เตรียมของไป กลางคืนเลย กลัวเขาจะจับ นั่นละเหตุนะ เป็นพี่ชายพ่อเรานี้ละ ไปกลางคืนเลยไปมี ครอบครัวอยู่โน้น เรื่องราวมันเป็นอย่างนั้นนะ แล้วไปเปลี่ยนชื่อใหม่ด้วย กลัวเขาจะจำ ชื่อได้ไปเปลี่ยนชื่อใหม่ ไปมีครอบครัวอยู่โน้น นาน ๆ จะมีเยี่ยมบ้านที่หนึ่ง

ตอนไปนั้นเราจะเริ่มเกิดหรือยังก็ไม่รู้แหละ เพราะลูกสาวผู้เฒ่าเป็นลูกคนแรกก็ เล็ก ๆ อยู่ ไปมีครอบครัวอยู่โน้น เราผ่านมาเราเห็นเขาติดป้ายไว้ บ้านหนองกุ้ง เอ็น หนองกุ้งอะไรน้ำ ถ้าเป็นบ้านที่ลุงเราอยู่นั้นเขาให้ชื่อว่า บ้านหนองกุ้งมน แต่ย่านนั้นมัน ย่านเดียวกัน เราผ่านมามันสะดุดตาแล้วยังไม่แล้ว ที่นี้พอดีท่านสมบุรณ์ท่านผ่านมานั้น เรื่อย ๆ เราก็เลยถามดูว่า ในย่านนั้นมันมีบ้านหนองกุ้ง รู้สึกสะดุดตาสะดุดใจอยู่ แต่ เขาไม่ได้บอกว่าหนองกุ้งมนนะ แต่ก่อนเขาให้ชื่อว่า หนองกุ้งมน ไห้ ที่นั่นมันมีหนอง กุ้งอยู่ ๓ กุ้ง กุ้งน้อย กุ้งใหญ่ กุ้งมน

หือ อย่างนั้นหรือ นั่นละเวลาเราไปนวดเส้นเราถึงผ่านไปนั้นเมื่อวานนี้ ก็ไป จอดจุดนั้นละ ตระเวนหาตุ้จิงไปเจอบ้าน ว่าบ้านนี้เป็นหนองกุ้งอะไร หนองกุ้งมนใช่ ไหม เขาบอกว่าใช่ นี่หนองกุ้งมน จึงได้ชักกัน แล้วญาติยังเหลืออยู่บ้างไหม ยังเหลือ ๒ คน ลูกลุงนะยังเหลือ ๒ คนเป็นผู้หญิง ผู้หญิงที่มาคุยกันเมื่อวานนี้คนหนึ่ง อีกคนหนึ่ง ก็รู้ว่าเป็นผู้หญิง ยังอยู่ เลยชักกัน พูดกันนี้ถูกต้องหมดเลย คือตกม้า ชโหมยะหนีมา มี ครอบครัวอยู่นี้ พ่อเล่าให้ฟังว่าพ่อตกม้า ชโหมยะหนีมา แกเล่าละเอียดลออดีนะ นี้ลูกของ ลุงคนนี้ เล่าละเอียดลออที่ว่าพวกญาติพวกอะไร บอกชื่อบอกนามหมดเลย ไปเยี่ยมกัน อยู่เสมอว่านั่น คนนั้น ๆ เป็นน้องของพ่อคนนี้ละ ของลุงเรานะมาเยี่ยม บางทีทางนี้สั่ง ให้ไปทางโน้นก็มาเรื่อย

เราก็บอกว่าเดี๋ยวนี้พวกนี้ตายหมดแล้วไม่มีเหลือ แล้วทางนี้ยังมีเหลือที่ไหนบ้าง ยังเหลือ ๒ คน คนที่ถามเมื่อวานนี้จะเป็นพี่สาว ก็อายุ ๘๑ ปี ก็ถูก ย่านนั้นเป็นย่านที่ เราจะเริ่มเกิดละมั้ง ที่ลุงชโหมยะหนีไป เพราะลูกสาวของลุงนี้ก็เกิดมาประมาณสัก ๒ ปี ๓ ปีมั้งพ่อก็จากไป ไ้อ้เราก็เกิดตามหลังนั้น คนนี้เขา ๘๑ เออ ถูกต้อง เรามัน ๘๗ เมื่อ วานก็ชักถามกัน ไ้อ้เรื่องจำหน้าได้นี้จำหน้ากันได้หมดทั้งบ้านนั่นแหละ ที่วินี่สำคัญมาก นะ พ่อจอตกลงไปนี้มารุมจ้อกันเลยทีเดียว เรายังไม่ได้ถามถึงญาติถึงวงศ์ ทางนี้จ้อ เราก่อนแล้ว คือเขาดูในทีวีเขารู้หมด จากนั้นก็ถามเขาเรื่อย ๆ เราก็ถอยรถมาที่บ้าน หลังนี้ละมาคุยกัน เขารุมมากันหมดแถวนี้

ได้ทราบว่ายาคายังมีอยู่ ลูกลุง ลูกพี่ชายพ่อยังมีเหลืออยู่ ๒ คน เราก็บอกทางนี้
ยังเหลืออยู่ ๕-๖ คน น้องชายผู้ติดกันกับลุงนี้ เพราะคนนั้นก็ เป็นพ่อของเรา คอยกันอยู่
ประมาณสัก ๓๐ นาทีเมื่อวานนี้ เขายิ้มแย้มแจ่มใสที่เห็นเรานะ เขาไม่ค่อยคิดเรื่องญาติ
เรื่องวงศ์อะไรนั้น เขาดีใจที่เขาเห็นเรา มาวันนี้จ้อเลย โห้ ที่วันนี้สำคัญมากไม่ได้สงสัยนะ
พอมองเห็นตาจ้องเลย ใครมาจ้อง ๆ โห้ ชื่อเสียงโด่งดังอะไรเขาว่า เขาเคยไปฟัง
เทศน์โน้นจตุจักรขอนแก่น เขามาเล่าให้ฟัง ได้รูปหลวงพ่อกับมากราบทุกวัน วันนี้มาเห็น
ตัวจริงแล้ว ไม่คาดไม่ฝัน เกิดมาฟังมาพบ ไม่ได้นึกว่าจะได้พบ ยิ้มแย้มทั่วหน้ากัน
เพราะต่างคนต่างเห็นทีวีแล้ว เมื่อวานเขามาเล่า ยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากัน เราถึงได้
มาทราบเรื่องราว ที่ไหนได้เป็นญาติกัน พวกนี้ก็พวกลูกหลานติดต่อกันมาละมาพูด แม่
นั่งอยู่ หลายคนเต็มหมดเลย

จากนั้นก็ไปวัดท่านสมบุญไปนวดเส้นเมื่อวาน ที่นี้ไม่ทราบมันผิมน้ำมันถูกตรง
ไหนก็คือว่า การนวดเส้นนี้เราปล่อยเลยนะ อะไรจะขาดให้ขาดไปเลย ที่นี้ไม่ทราบมัน
เจ็บถูกเจ็บผิมน้ำมัน เวลานั่งรถมาถึงมาขัดหัวเข้า เอ้ ไปนวดผิมน้ำมัน พระก็มี ๒-๓
องค์ที่นวดด้วยกัน ท่านสมบุญเป็นหัวหน้า ขัดปวด เมื่อเข้าไปเดินจงกรมอยู่ในทาง
จงกรมมันก็ขัดอยู่นั่นตลอด เอ้ ยังไง ขัดยังไม่หายเลยนี่ เพราะนวดแรง นวดที่ไหนแรง
ทั้งนั้นแหละ คือเราเปิดให้เลย ท่านสมบุญนวด นวดอย่างเต็มที่ อะไรจะขาดให้ขาดไป
เลย อะไรจะหลุดให้หลุดไปเลย เราเชื่อหมอ เอ้า เอลงเลย มีหน้าขำมันเจ็บตรงไหน
มาก พอจ่อเข้าไปบีบ เออ ตรงนั้นละ ๆ ขัดลงเลยเทียว เหมือนกระดุกขาดไปเลย
กระดุกแตกไปเลยละ คือมันเจ็บตรงไหนนั้นละมันแข็งตรงนั้น ขัดลงตรงนั้นที่หลังมันก็
อ่อน เพราะเจ็บเพื่อหายเราก็ปล่อยเลย

ที่นี้เมื่อวานนี้ไม่ทราบมันเจ็บแบบไหนต่อแบบไหน นวดที่ไรมันก็เจ็บอย่างนั้น
แต่ไม่เคยพลาด เมื่อวานนี้พลาดตรงนี้ ขัดมาจนกระทั่งกลางคืน เดินจงกรมก็ขัด เมื่อ
คืนนี้ก็เหมือนกัน เอ้ ชอบกลนะ ตื่นเช้ามาก็ขัดอยู่ที่หัวเข้า มันคงไปผิมน้ำมันอะไร เพราะ
ตรงนี้มันขัดเข้า ท่านนวดอย่างแรงเมื่อวานนี้ตรงนี้ เหมือนว่ากระดุกมันแตกไปเลยละ
นวดหนัก ที่นี้เวลามันผิมน้ำมันก็เลยไม่รู้

การนวดเส้นนี้ ท่านสมบุญกับหมอที่มูลนิธิหลวงปู่มั่น (หมอณรงค์ศักดิ์ศรี)
เออ ณรงค์ศักดิ์ศรีนั้นก็เหมือนกัน อันนั้นปี ๒๓ เรายังหนุ่มอยู่ แขนนี้มันจะใช้ไม่ได้แล้ว
จะยกไม้ขึ้น มันขัดมันปวดไปหมดจนจะยกไม้ขึ้น อาจารย์หมออวยกับคุณหญิงสงศรี
ไปติดต่อกับหมอมทางโน้นก็บอกมาทางนี้ มาทางนี้เขามาหาเรา เราก็เลยไปทดลองดูว่า
ว่าดีจริง ๆ หมอนี้ เป็นหมอมือชื่อเสียงมากในกรุงเทพฯ ว่างั้น เราจึงต้องสละเวลาไป
เขามาจับดูเป็นเส้นล้วน ๆ หรือมันมีโรคแทรกอะไรบ้าง ถ้าไม่มีโรคแทรก เอา ปล่อย

เลย เอาให้เต็มเหนี่ยวบอกตรง ๆ เลย เขาบอกไม่มี มีโรคเส้นล้น ๆ นวดให้ถึงฐาน
มันแล้วจะหายหรือไม่หาย หายเขาวางั้น เอ้า ถ้าอย่างนั้นปล่อยเลย อะไรจะขาดให้ขาด
ไปเลย เอาเต็มเหนี่ยวนะ เขาก็ซัดเต็มเหนี่ยวเลย

อาจารย์หมอมวยนั่งดูอยู่นั้น ขึ้นหมดทั้งตัวเลย แต่เขาไม่ได้ขึ้นใช้เท้าเหมือน
ท่านสมบุรณ์ เขาขนาดด้วยมือ แต่มือเขานี้เป็นเหล็กเลย แข็งขนาดนั้น เราก็กปล่อยเลย
เทียว พอขนาดเสร็จลงมา ๒ ชั่วโมงกว่านวดครั้งแรก นวด ๓ หนนะ ครั้งแรก ๒ ชั่วโมง
กว่า ครั้งที่สอง ๒ ชั่วโมงหรือขาดเล็กน้อย ครั้งที่สาม ชั่วโมงครึ่ง นวดครั้งแรกนั้นเป็น
ครั้งที่เจ็บมากที่สุด เขาก็เอาเต็มเหนี่ยวเลย พอขนาดเสร็จลงมา ขอกราบท่านอาจารย์อีก
หนหนึ่ง กราบเพราะเหตุไรว่าชิ เขาก็พูดอย่างเด็ดเดี่ยวเลย การนวดเส้นนี้ผมขนาดมานี้
เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ คน ผมไม่เคยเห็นรายไหนเลยว่าจะเป็นอย่างท่านอาจารย์ ผม
เพิ่งมาเจอวันนี้ รายเดียวเท่านั้นว่างั้นนะ ที่นวดลงไปแล้วเหมือนซุงทั้งท่อนเฉยเลย นอก
นั้นเหมือนเสื่อถูกปืน ร้องจ๊กจ๊ก ๆ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้นวดแรงอะไรเลย เพราะฉะนั้นผมจึง
ขอกราบอีกทีหนึ่ง

นี่หมอนี้ก็พูดอย่างเดียวกันกับท่านสมบุรณ์ ท่านสมบุรณ์ก็บอกไม่มี ไม่เคยมี มี
แต่ร้องจ๊กจ๊กทั้งนั้นแหละ ไม่ได้ถึงขนาดนั้นร้องแล้ว อันนี้เฉยเลย เราปล่อยเลย เจ็บตรง
ไหนยังบอกด้วยซ้ำนะ มันเจ็บตรงไหนมาก พอจ่อลงไปปล้ำ ๆ ละเอาตรงนั้นละ ๆ ที่
นี้ก็ขนาดใหญ่เลย เจ็บตรงไหนนั้นละซ้าคึกอยู่ตรงนั้น เจ็บเพื่อหายเป็นไรไปวะ เอ้า เอา
ลงตรงนั้นแหละ ฟาดลงไปเลย ไม่อย่างนั้นเราจะเป็นอย่างอัมพาตนะ ต้องนวดกันอย่าง
ขนาดนั้น รุนแรงมากทีเดียว แล้วค่อยหายไป ๆ คือเรานวดเส้นบอกใครไม่ได้นะ พูด
ได้แต่เรื่องจิตเท่านั้น พูดได้คำเดียว ไม่มีอะไรเหนือจิตไปได้ พูดว่าเรื่องจิตเท่านั้น

อย่างของเรานี้ก็เรื่องจิตจะเป็นเรื่องอะไร พูดได้คำเดียว อธิบายไม่ถูก รู้ได้
จำเพาะเจ้าของ ได้แต่ว่าเอา เอาเลย ซัดเลยเทียว ปล่อยเลย อะไรจะขาดให้ขาดออกไป
ฟังซินะ นี่พูดได้เรื่องจิตพูดอย่างอื่นไม่ถูก พูดได้คำเดียว อธิบายแต่ว่าจิตเป็นสำคัญนะ
สำหรับเรานี้พูดจริง ๆ นวดจะตายกับนวดมันก็ตายกับนวดเฉย ๆ ไม่มีอะไรกระทบ
กระเทือนกัน ฟังให้ดี นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าประจักษ์กับหัวใจ เอ้า เอานวดลงไป

เรื่องเจ็บยอมรับว่าเจ็บ เจ็บขนาดไหนก็เหมือนโลกเขาเจ็บกัน แต่จิตเป็นจิต
โรคเป็นโรค ทุกข์เป็นทุกข์ กายเป็นกาย ต่างอันต่างจริงของใครของเรา กายก็จริงของ
กาย ทุกข์ก็จริงของทุกข์ จิตจริงของจิต เมื่อต่างอันต่างจริงแล้วไม่กระทบกัน ถึงขนาด
แตกออกไปก็ไม่กระทบกัน เข้าใจหรือเปล่าละ นี่ละที่ว่าเรื่องจิตเป็นสำคัญนะ เรื่องเจ็บรู้
แต่จะเจ็บขนาดไหนก็เป็นเรื่องเจ็บของมัน เหมือนไฟมันแสดงเปลวเต็มเหนี่ยวของมัน
มันก็แสดงของมันเต็มเหนี่ยว เราผู้นั่งดูก็นั่งดู ไม่มากระทบเรา ไฟเป็นไฟอยู่ จิตเป็น

จิต ทุกข์ขนาดไหนก็เป็นทุกข์ กายก็เป็นกายอยู่นั้น ต่างอันต่างจริงก็ไม่กระทบกัน เวลาปล่อยมันก็อย่างนั้น

แต่การนวดนี้ต้องขึ้นอยู่กับผู้นวด ถ้าผู้นวดเส้นแน่นอนในการนวดเส้นแล้วเราปล่อยให้เลยร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าผู้ไม่แน่นี่เจ็บตรงไหนเราบอก อันนี้เจ็บผิปกตินะเราบอกให้ระวัง คือเจ็บแล้วมันจะแสดงอาการกำเริบขึ้นมา อักเสบขึ้นมา เรียกว่ามันผิปกพลาด เราไม่ทนเจ็บแบบนั้น ไม่ยอมรับ ถ้าเจ็บเพื่อจะหายเอาเลย ชัดลงไปเลย เรื่องจิตเป็นเรื่องสำคัญ อย่างที่มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้ นี่ก็เอาพยานออกมาพูดให้ฟังเห็นไหมล่ะ ถึงขนาดแขนจะขาด เอ้า ขาดไปเลย เอานวดเลยฟังซินะ เห็นไหมล่ะ

นั่นละจิตเป็นจิตอย่างนั้น มันไม่มีอะไรที่จะมามีได้มีเสียต่อกัน ทุกข์เป็นทุกข์ กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ต่างอันต่างจริง ถ้าพูดว่าอิสระก็ต่างอันต่างเป็นอิสระของตัวเองไม่กระทบกระเทือนกัน ถึงเวลาตายมันก็แบบนั้น เวลาจะตายก็ทุกข์แบบนี้จะพาให้ตาย ทุกข์มันก็ไม่รู้ว่าตายนะ มันเกิดขึ้นมันก็ดับไป กายก็เหมือนกัน สลายไปจิตก็ถอนตัวออกเท่านั้นเอง เพราะจิตไม่เคยตาย จิตนี้ไม่เคยมีคำว่าป่าช้านะ ท่องเที่ยวมาอย่างนี้ก็ กัปก็กัลป์ของบุคคลและสัตว์แต่ละราย ๆ นี้ เกิดตาย ๆ มานี้ก็กัปก็กัลป์นานเท่าไรแล้ว ถ้าไม่มีเครื่องรังเอาไว้แล้วจะไปอีกอย่างนี้ทำนองเดียวกัน หาเงื่อนไขไม่เจอ หาเงื่อนไขตายแห่งความเกิดตายนี้ไม่เจอ ไปของมันอย่างนี้เรื่อย ๆ

เพราะมันมีวิญญูจิตอยู่ภายในจิตฝังอยู่นั้น พาให้ไป แล้วอันนี้พาหนุนให้ทำให้เป็นภิกษุของธรรม ธรรมก็มีแทรกอยู่ในนั้น พาให้ทำดี กิเลสเป็นตัวการอยู่ในนั้น แล้วพาให้ทำชั่ว คนเราจึงมีสุขมีทุกข์ สูง ๆ ต่ำ ๆ ภพนั้นภพนี้ ไปได้ทุกภพทุกชาติ ไม่มีประมาณ สัตว์ทั้งหลายเขาเกิดเขาเป็นไปได้ฉับไฉน ตัวจิตของเราก็เป็นไปได้ฉับนั้นตามอำนาจแห่งกรรมเหมือนกัน เพราะฉะนั้นใครจึงอย่าประมาทนะประมาทกรรม ไม่มีอะไรเหนือกรรม โลกธาตุนี้กรรมเป็นสำคัญ เราทำลงไปนั้นเรามีอำนาจทำกรรม ทั้งกรรมดีกรรมชั่วเรามีอำนาจทำ แต่เวลาเราทำลงแล้ว กรรมมีอำนาจที่จะบังคับเราให้เป็นไปตามดีตามชั่วที่ทำนั้น อันนี้ไม่มีใครบังคับได้ ใครอย่าอวดเก่งหนา

ไม่มีธรรมใดที่จะรู้ชัดเห็นชัดยิ่งกว่าธรรมของพระพุทธเจ้า เห็นหมดทุกอย่างเลย เป็นไปตามนั้น เรียกว่าลบลมไม่สูญ คือหลักธรรมชาติลบลมไม่สูญ เช่นอย่างว่า บาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่มี นี่กิเลสมันหลอก แล้วคนก็สร้างบาปสร้างกรรม กรรมก็บีบเอาชี บีบเอา มันมีแต่ลมปากเฉย ๆ กรรมไม่ใช่ลมปาก เป็นหลักธรรมชาติ ไม่ว่าดีว่าชั่วพาไปได้ทั้งนั้นแหละ ถ้าทำกรรมชั่วยิ่งลงเลย ทำกรรมดีก็ขึ้นเลย ท่านจึงสอนให้ระมัดระวัง ต่างคนต่างรักตัวเองสงวนตัวเอง ให้ระวังสิ่งที่จะเป็นภัยต่อตัวทั้งปัจจุบันและอนาคต จิต

ดวงนี้จะเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรมทั้งปัจจุบันและอนาคตตลอดไป ถ้าทำชั่วก็จะบิบตลอดไป ทำหนักเบาอย่างน้อยเพียงไรนี้จะบิบไปตามอำนาจแห่งกรรมนั้นละพาให้ไป ๆ เพราะฉะนั้นสัตว์ทั้งหลายจึงเกิดได้ทุกแห่งทุกมุม สัตว์ทั้งหลายเกิดได้ฉันใด เราเกิดได้ฉันนั้นเหมือนกัน ถ้าทำแบบเดียวกันเป็นอย่างเดียวกัน เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

หลักกรรมเป็นหลักใหญ่มากในสัตว์โลก ใครจะเชื่อไม่เชื่อ ใครจะนับถือไม่นับถือก็ตาม แต่กรรมนี้สัตว์ทำด้วยกัน ทำดีทำชั่วทำด้วยกันทั้งนั้นแหละ จะมีเจตนาไม่มีเจตนาก็ตาม กรรมเป็นหลักธรรมชาติไม่ขึ้นอยู่กับใครจะยอมรับไม่ยอมรับ เป็นกรรมตลอดไปทั้งดีและชั่วที่ทำลงไป ต้องเป็นอย่างนั้น ทีนี้เวลาตายลงไป อันนั้นมันอยู่ในจิตนี้ ชั่วก็ดี ดีก็ดีอยู่ในจิต อันไหนมีอำนาจมาก และอันไหนที่จะควรรับดีชั่วก่อนหลังกันนั้นมันอยู่ในหัวใจ เพราะฉะนั้นจึงเกิดได้ทุกแห่งทุกมุมทุกซอกจิตดวงนี้แหละ

เช่นอย่างเชื่อโรค นี่ก็ด้านวัตถุนะเชื่อโรค แต่มองดูด้วยตาเปล่าไม่เห็น ต้องเอากล้องจุลทรรศน์จับลงไปถึงเห็น ทั้ง ๆ ที่เป็นวัตถุ ละเอียดยิ่งกว่าตาเนื้อที่มองเห็นมันก็ไม่เห็น แต่เวลาเอากล้องจับไปเข้าก็รู้ อย่างเชื่ออหิวาต์อย่างนี้ ใครไม่เชื่อหมอลองดูซิ แก้วนี้มีเชื่ออหิวาต์เต็มอยู่ นี่ ไม่เชื่อ ขำมองไม่เห็น ไม่เห็นก็ลองซัดลงไปดูซิตาย นั้นมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับความว่าเชื่อไม่เชื่อ มันขึ้นอยู่กับความจริง คือมีอยู่นั้นความจริง นี่ละอำนาจของกรรมเป็นหลักธรรมชาติ อนุณะภาคปฏิบัติ นั้นชิมันถึงซัด

พระพุทธเจ้ารู้ด้วยภาคปฏิบัติ ซัดเจนแจ่มแจ้งทุกอย่าง นำออกมาสอนโลก โลกมันโลกตาบอด เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง และไม่เชื่อ นั้น มันก็ไปตามกรรมของเขาเอง ไม่ได้ไปตามพระพุทธเจ้า คือที่สอนไว้นี้เป็นความจริง ลบล้างไม่ได้เลย ใครจะมาลบล้างแบบไหนก็ไม่สำเร็จ ท่านจึงสอนให้ระวังตัว อย่าอาญาหาญชาญชัย นรกอเวจีนี้เผาสัตว์โลกมาก็กี่ปีกี่กลับแล้วนะ เราเป็นคนพิเศษสัตว์พิเศษมาจากไหนพอที่จะไปลบล้างนรกไม่ให้มีลบล้างบาปไม่ให้มีเป็นไปไม่ได้หรือ เราเพียงคนเดียวสัตว์ตัวเดียวตาบอด ๆ

พระพุทธเจ้าตาดูที่นั่นสอนแบบเดียวกันหมด ไม่มีพระองค์ใดลบล้างได้นะ บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ไม่มีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดลบล้างได้ สอนไว้ตามหลักความมีของมัน ส่วนดีสอนว่าดี ส่วนชั่วสอนว่าชั่ว อันไหนที่ควรละ อันไหนที่ควรบำเพ็ญ สอนให้ละให้บำเพ็ญ นี่เป็นความถูกต้อง เมื่อละแล้วมันก็ไม่เข้าไปตรงนั้น เมื่อไม่ทำมันก็ไม่เป็นผลชั่วขึ้นมา ทางดีเมื่อทำก็เป็นผลดีขึ้นมา เพราะฉะนั้นท่านจึงให้บังคับบัญชาตัวเองสร้างความคิด ใจเรื่องกิเลสมันจะบิบตลอดไม่ให้เราสร้าง เรื่องความดีนี้เป็นข้าศึกต่อกิเลสทันที ๆ เพราะมันเป็นเจ้าวัฏจักร การทำตามมันก็เป็นไปตามอำนาจของมัน แต่เราจะทำความดีนี้จะฝืนอำนาจของมัน มันจึงไม่ยอมให้ทำ จะทำ

ความดีนี้ โห ฝันเสียจน...แม่ที่สุดเข้าไปไหว้พระก็ไปร้องไห้แก๊ง ๆ อยู่ในห้องพระ ก็เคยเทศน์แล้วไม่ใช่เธอ

คือความซึ้งใจซึ้งร้านความไม่เอาไหนมันดึงเอาไว้ให้ร้องดังเสียงแก๊ง ๆ ร้องโอ้โฮย วันนี้เหนื่อยมาก แก๊ง ๆ ซึ้งแล้วไซ้โหม วันนี้ยุ่งทั้งวัน แก๊ง ๆ ซึ้งแล้ว อยู่ในห้องพระ วันนี้ไม่จำเป็นไหว้พระ ร้องไห้แก๊ง ๆ ซึ้งอย่างนี้แหละ ร้องไห้แก๊ง ๆ ว่าไม่จำเป็น ร้องไห้แก๊ง ๆ ว่าเหนื่อยมาก ร้องไห้แก๊ง ๆ ว่าไม่มีบุญวาสนา มันร้องไห้แก๊ง ๆ อยู่ นั่น สักเดี๋ยวกั้ไต้ยินเสียงโครม นี้วาสนาของข้าคือเสื่อกับหมอน ร้องโครมลงไป แก๊ง ๆ ลงไปนั่น นีละเราจะทำความดีมันดึง เข้าใจโหมที่พูดนี้ ไม่เป็นความหยาบนะเข้าใจโหม

ความคิดความปรุงความยุ่งเหยิงวุ่นวาย ความต้านทาน มันเหมือนกับมาร้องไห้แก๊ง ๆ ต้านทานความดีไม่ยอมให้ทำ ก็เลยมันดึงเอาไว้ จะทำความดีนี้ร้องไห้แก๊ง ๆ ในศาลามีแต่เสียงลั่น ถ้าผู้มีหุทิพย์ฟังนี้ โอ้ย ศาลาหลังนี้ดังลั่น มีแต่เสียงร้องไห้แก๊ง ๆ ออกมาจากหัวใจ ๆ ร้องไห้แก๊ง ๆ ออกมา แต่มาประดับประดาตกแต่งเป็นผู้ดีอยู่บนศาลานี้ ผู้ชั้วก็อยู่ในใจชิ ธรรมจับเข้าไปมันเห็นหมด เอากิเลสจับไม่เห็น มันมาประดับร้านหลอกกันไปอย่างนั้นแหละ ภายในมันร้องไห้แก๊ง ๆ ดิ้นตามกิเลส ดิ้นไม่ทันให้กิเลสคอย ร้องไห้แก๊ง ๆ ไปไม่ทัน ให้กิเลสคอย ไม่ได้ว่าจะฝันกิเลสนะ ให้กิเลสคอยนี้ไปไม่ทัน เดินไปไม่ไหวจะคลานไปให้ร่อนน้อย ๆ พวกนี้พวกร้องไห้แก๊ง ๆ ให้กิเลสคอย

โอ้ย มันสลดสังเวชจริง ๆ นะ เอาธรรมจับกิเลส พระพุทธเจ้าจึงได้ท้อพระทัยละชิ ท่านเห็นหมด พวกเรามืดหมด ฟังซินะ ร้อยทั้งร้อย มีดกับแจ้ปะทะกัน ธรรมเป็นธรรมที่สว่าง ปิดไม่อยู่ เห็นหมด กิเลสนี้เปิดไม่ได้ ปิดหมด เพราะฉะนั้นไปที่ไหนจึงมีแต่เสียงร้องไห้แก๊ง ๆ นี้อักเดี๋ยวกั้จะเปิดประตูลูกกรงนี้ ไข่ปุ๊กก็ ไข่หอยงก็ร้องไห้แก๊ง ๆ ออกมา วันนี้ข้าหิวเที่ยวเล่น เที่ยวเล่นก็คือเรื่องของกิเลสเข้าใจโหม เที่ยวสนุกสนาน ข้าหิวร้องไห้แก๊ง ๆ ให้เปิดประตูกรงให้ เปิดหรือยังพวกนั้น มันเตรียมร้องไห้แก๊ง ๆ แล้วนะไข่ปุ๊กก็เรา นั่นละพระพุทธเจ้าท้อพระทัย ไม่ท้อยังงเห็นประจักษ์อยู่นั้น จะปิดเท่าไรก็มีแต่เรื่องกิเลสปิด ธรรมจ้ดตลอด ไม่มีความปิดบังลึลลับ เรื่องของธรรมแล้วจ้ดหมดเลย นี้น่านนำมาสอนโลกท่านรู้อย่างนั้น แต่ก่อนท่านก็ไมรู้เหมือนสัตว์ทั่วโลกนั้นแหละ หูหนวกตาบอดเหมือนกัน เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ที่นี้เวลามันจ้ดขึ้นมามันไม่ได้เหมือนเขาละชิ มันเหมือนอันที่รู้อยู่นี้

ให้พากันฝันนะไม่ฝันไม่ได้ เรื่องการทำความดีนี้ เมื่อยังไม่เป็นพื้นเป็นฐาน มันต้องบิบสุดเหวี่ยงมันนะ มันต่อสู้เรานี้สุดเหวี่ยงมันไม่ยอมให้ทำเลย ซึ้งชื่อว่าความดีแล้วมันปิดตายเลย ๆ ที่นี้เวลามันหนา ที่นี้ฝันไปฝันมาก็พอแยม้ออกบ้าง พอตลอดได้ ๆ

ลวดออก ๆ ต่อไปค่อยเบิกกว้าง ๆ ที่นี้เวลามันเป็นนิสัยเคยทำแล้ว ไม่ได้ทำความดีวันหนึ่งอยู่ไม่ได้นะ นั่นเห็นไหมทางดีเปิดกว้างแล้ว ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้ มันหากเป็นอยู่ในใจ รู้สึกมันมีอะไรตะขิดตะขวงไม่สะดวกสบายถ้าไม่ได้ทำความดี เช่น ภาวนา ไม่ได้มากน้อยก็เอา มันก็ชุ่มเย็นขึ้นในใจ นี่ทางดีเปิดแล้ว

ยิ่งถึงขั้นที่เคยพูดให้ฟัง ขั้นอัตโนมิติ ขั้นธรรมมีกำลังที่จะออกให้หลุดพ้นโดยถ่ายเดียวแล้ว นั่นไม่มีวันมีคืน จนได้รู้เอาไว้ ขนาดนั้นนะ พลังของธรรมทางดีมีกำลังมากจะอยู่ไม่ได้ มีแต่อยู่ไม่ได้จะไปทำเดี่ยว ๆ นั่นถึงขั้นธรรมมีกำลัง ก็เลสหายหน้าไปหมดนะ เพราะฉะนั้นถึงย้อนมารู้มันได้ว่า ความซี้เกียจซี้คร้านท้อแท้อ่อนแอนี้เป็นกิเลสทั้งนั้น เมื่อธรรมอันนี้ขึ้นแล้วความอ่อนแอท้อแท้ไม่มี มีแต่ติดฝั่ง ๆ เลย พ้นโดยถ่ายเดียวเท่านั้น นั่นธรรมถึงขั้นตายใจแล้วตายใจได้อย่างนั้น เหมือนวานิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ หุดหวิด ๆ เรื่อยอย่างนั้น

ใจดวงเดียวนี้แหละ เวลามันเป็นปทปรมะมันไม่เอาไหนเลย บาปบุญไม่สนใจขอให้ทำตามอำนาจของกิเลสตัวหนา ๆ นี่เป็นที่พอใจ นี่เวลามันมีดีเป็นปทปรมะในบุคคลขั้นนี้ ที่นี้ถูกพิตถูกตีเข้าไปตัดเข้าไปหลายหนเข้าไปก็ค่อยเป็นเนยยะ ปทปรมะกับเนยยะก็ขัดก็แย้งกัน ขึ้นได้บ้าง ลงมากกว่าขึ้น ครั้นต่อไปขึ้นมากกว่าลง ต่อไปก็พุ่งถึงวิจิตัญญู เร่งขั้นแล้ว ขั้นนี้ขั้นวิจิตัญญูขั้นจะไม่ถอยแล้ว จากนั้นก็อุคตัตัญญู พุ่งเลยเป็นขั้น ๆ ในบุคคลคนเดียว

แยกออกมาซิ คน ๔ ประเภทท่านว่า จิตของเรามันก็ ๔ ประเภท ให้แยกออกซิ เวลามันไม่เอาไหนนี้ โถ ไม่เอาจริง ๆ นะ นี่ขั้นปทปรมะ ดิ่งกันไปดิ่งกันมาหลายครั้ง หลายหนก็พอเนยยะเปิดประตูรับ ทางนี้ก็หลุดเข้าไปเนยยะได้ ๒ นาทีก็เอา ปทปรมะลากออกมา ตัวยังไม่ออกขาขาดออกมาก็พอใจ เข้าใจไหม ปทปรมะมันดึงออกมาตัวยังอยู่ในห้องซังดึงออกมา พอต่อไปก็พุ่งเข้า ๆ ที่นี้พุ่ง พุ่งเลย ทะลุ นั่น คนประเภทเดียว คนคนเดียวมันมีขั้นอยู่อย่างนี้ ขั้นที่ไม่เอาไหนไม่เอาจริง ๆ ดิ่งกันหลายครั้ง หลายหนก็ค่อยเป็นค่อยไป จนกระทั่งถึงติดฝั่ง ๆ พุ่งเลย

ขั้นปทปรมะตายตัวเลยก็มี มันมีหลายขั้นนะ ปทปรมะนี้พอที่จะได้บ้างก็เอาจนได้ ปทปรมะที่ว่าเหลือแต่ลมหายใจก็มี หลายประเภทนะ เราต้องแยกมาเป็นประโยชน์ต่อเราซิ เราจะไปยกให้แต่คัมภีร์ ยกให้แต่คนนั้นคนนี่ เจ้าของแบกกองทุกข์เพราะบาป เพราะกรรมจนจะตายยังไม่ดูเจ้าของ พอจะปลดเปลื้องเจ้าของได้บ้างก็ต้องดูบ้างซิ เข้าใจแล้วหรือพวกนี้ล่ะ พวกร้องแห้ง ๆ ทางหนึ่งดึงขาไว้ ทางหนึ่งดึงออกมา ร้องแห้ง ๆ แย่งกันตรงนี้ก็แย่งนะ มันร้องแห้ง ๆ หลายขั้นเข้าใจหรือเปล่า นี่ยังไม่ได้ให้พรหรือ ให้พรเสียก่อน ใครอยากร้องแห้ง ๆ ค่อยให้ไปนะ เราไม่ตามดูแหละ

ปัญหา

ถาม หลวงตาเจ้าคะ ตอนที่เรานั่งภาวนา ทีนี้จิตแบบว่าไปสัมผัสสิ่งที่เรามอง เห็น รู้สึกแต่ว่าเท่านั้น ก็คิดว่าสักแต่ว่า ๆ แต่พอไปถึงจุดนั้น จิตมันจะนิ่ง

ตอบ นิ่งก็นิ่ง ความรู้ไม่ได้นิ่ง รู้ตลอด มันนิ่งความเคลื่อนไหวของกระแสจิตที่คิดนั้นรู้ที่เท่านั้น ความรู้จริง ๆ รู้อยู่ตลอด นิ่งก็รู้ ไม่นิ่งก็รู้ เวลานั้นก็รู้ อยู่กับความนิ่งไม่เคลื่อนออกไปหาภิกขิยา กับเรื่องนั้นเรื่องนี้ที่มาสัมผัส เข้าใจหรือ

ถาม ต้องสังเกตดูที่จิต

ตอบ ต้องสติดูอยู่นั่นละ ถ้ามีสติรู้ ถ้าไม่มีสติไม่รู้ ฟาดเสียจนแบบหลวงปู่ชอบเป็นไร เสือมาทางหน้า อ้าว ๆ มาข้างหน้า ตัวหนึ่งอ้าว ๆ มาข้างหลัง เขาก็บอกแล้วว่าเดี๋ยวนี้เขาติดประกาศไว้ปากดง ติดประกาศตัวใหญ่ ๆ ตั้งแต่ตะวันเที่ยงแล้วห้ามไม่ให้ผ่านป่านี้ไป เสือจะกิน เขาบอกไว้ชัดเจน คือตั้งแต่เที่ยงไปแล้วจะไม่พ้นจากดงอันนี้แล้วเสือมันมาหากินคนกลางคืน เขาจึงเขียนประกาศไว้ ท่านไปท่านไม่สนใจ ก็ไปเจอเขาอยู่ในดง เขาก็ร้องไห้อ้อ เอ๊ย มายังไงนี้ นี่ไปยังไงก็ไม่พ้นดงนี้ เสือจะกินท่านจะว่าไปกินก็กินสิ เมื่อถึงคราวแล้วอยู่ที่ไหนก็ตาย เสือไม่กินมันก็ตายท่านว่า เขานิมนต์ท่านออกมาท่านไม่ยอมออก ท่านไม่ยอมกลับ ท่านก็ไปตั้งที่ว่านั้นแหละ

ไปพอดกมืดเข้ามานี่พอดีกกลางดงเลย ไอ้เสือมันก็กระหึ่ม ๆ มาทางโน้น แล้วทางนี้กระหึ่ม ๆ มาทางนี้ ถ้าพูดถึงเรื่องว่ามันเคยกินคน วิชากินคนมันฆ่าของพอแล้วมาจิ้งหะเดียวกันทางโน้นทางนี้ถ้าไม่ใช่เทพบันดาล แต่เรื่องของท่านอาจารย์ชอบรู้สึกจะเป็นเรื่องเทพบันดาล พอไปถึงกลางดงจริง ๆ แล้ว ทางโน้นก็กระหึ่ม ๆ มา ทางนี้กระหึ่ม ๆ มา โห วันนี้จะถึงคราวละหรือ เอ้าถึงที่ไหนมันก็ตายที่นั่นละ อยู่ที่ไหนถึงคราว อยู่ในบ้านในป่าไม่สำคัญ อยู่กับตัวของเราเรื่องความตาย ทีนี้พอถึงจิ้งหะเสือตัวนั้นมา พอดีเขามาตรงหน้านั้นเลย จิ้งหะเดียวกันตัวหลังก็มาพร้อมกัน ระยะเวลาเหมือนกัน ท่านหิ้วโคมไฟไปกลางคืน แล้วมองเห็นชัด ๆ ไฟมองเห็นเสือมันมาใกล้แล้ว ท่านชำเลื่องดูตัวหลังมา เรียกว่าจะตะปบพร้อมกันไม่ให้ตั้งตัวได้วอย่างนั้นเถอะนะ

ทีนี้จำเป็นแล้วจิตมันหดเข้ามาภายในหมด จิตก็ลงพิบเลย พอจิตรวมพิบลงไป พักแรกนะ รวมพิบลงไป แล้วเสียงพูดบอกขึ้นมาว่า เสือทำอะไรไม่ได้ไม่ต้องกลัว บอกขึ้นมา บอกว่า เสือทำอะไรไม่ได้ไม่ต้องกลัว พอเท่านั้นพิบครั้งที่สอง หายเงียบหมด นี่เป็นครั้งที่ว่าดับหมดเลยไม่มีอะไรทั้งนั้น จนกระทั่งเป็นชั่วโมง ๆ ท่านว่านะ ได้จิ้งหะแล้วมันก็ถอยขึ้นมา พอถอยขึ้นมาแล้ว โคมไฟที่หิ้วอยู่นี้ดับไปแล้ว เจ้าของยังยืนหิ้วอยู่ ท่านว่ามีแปลกอันหนึ่ง ตอนที่มันลงเต็มที่แล้วนั้น หมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ร่างกายนำ

จะล้มลงไป ไม่ล้ม ท่านว่าอย่างนั้นนะ พอรู้สึกตัวขึ้นมา โคไฟก็หัวอยู่ บาตรก็สะพาย อยู่ กลดก็แบกอยู่ อยู่เป็นปกติ พอจิตถอนขึ้นมา อ้อ เป็นอย่างนี้

ท่านก็เลยนั่งลงจุดไฟด้วยความเอิบอิ่มในความอัศจรรย์ของจิต มันมาปรากฏใน เวลาจนตรอกจนมุมอย่างนี้ ท่านคิดได้นะ พอจุดไฟขึ้นแล้วสายหาเสือไม่มีเลย หาย เจียบไปไหนไม่รู้ ไฟนี้ก็จนกระทั่งหมดเทียน หมดไปตั้งเมื่อไรก็ไม่รู้ ตั้งแต่จุดโน้นนะจนกระทั่งเทียนก็หมด มันหมดไปตั้งเมื่อไรไม่รู้ ท่านไม่ได้พูดถึงเรื่องนาฬิกา มันรวมนาน คงไม่มีนาฬิกาแหละ ตั้งแต่เราก็ไม่มีแต่ก่อน มันเพิ่งมีปี ๙๓ มีก็จะมีในย่านนั้นแหละ ย่านเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มันแล้วก็ได้นาฬิกา มันถึงได้มาอวดว่า ๕ ทุ่มละซิ ถ้าไม่มีเอาอะไรมาอวด

อันนี้พอถอนจิตขึ้นมา ที่นี้จิตไม่ได้เป็นอย่างนั้นท่านว่านะ ใจความที่กลัวแต่เริ่มแรกนั้นก็กลับเป็นความเมตตาสงสารไปหมด ที่นี้อยากพบเสือ ๒ ตัวท่านว่าอย่างนี้นะ พอจุดไฟขึ้นแล้วสายหามันอยู่ที่ไหน ถ้าเห็นมันแล้วจะเดินเข้าไปหามันเลย จะลูบคลำ หลังมัน ท่านว่าอย่างนั้นนะ แล้วหายเจียบเลย ท่านก็เลยจุดไฟไปเรื่อยตลอด อยากพบ เสือตลอด อยากพบด้วยความเมตตาสงสารความรักท่านว่าอย่างนั้น โถ นี่เสือมาช่วย เราให้ได้ธรรมอัศจรรย์ แต่ก่อนเราก็ไม่เคยถึงขนาดนี้ อยากพบเสือ พอโผล่ไปถึงหมู่บ้านเขาก็พอดีไปปัญหาต ออกจากดงไปแล้ว โห เขางกันทั้งบ้านเลย อ้าวท่านมาอย่างไร ก็มาดงนี้ เสือไม่กินหรือ ถ้ากินจะได้มาอย่างไรท่านก็ว่าอย่างนี้ โอ้ย ใครมานี้เสือกินทั้งนั้น จนคนรู้จักกันหมด ดงนี้ดงเสือกินคนพูดง่าย ๆ ว่าอย่างนั้น แต่วันนั้นมันเทพบันดาล เสือไม่กิน มาจิ้งหะพร้อมกันเลย แล้วหายก็หายเจียบ จากนั้นมาไม่พบอีกเลย หายเจียบเลย

นี่เราพูดถึงเรื่องจิตที่ลงเต็มที่แล้วเป็นอย่างนั้น มันดับหมดแหละ สัมผัสอายตนะนี้กับภายนอกหมด เพราะจิตไม่ออกมาหาทางเดินนี้ จิตอยู่ข้างใน ตา หู จมูก ลิ้น กาย ก็เป็นประตูเปิดโล่งอยู่เฉย ๆ ไม่มีคนเข้าคนออกเข้าใจไหม กระแสของจิตมันเข้ามันออกของมันไปตามทวาร เวลานั้นมันเข้านั้นหมดเลย ความรู้ดับหมด

ถาม เวลาที่เข้าไปแล้ว อายตนะทั้งห้า ตา หู จมูก ลิ้น กาย มันไม่สนใจแล้วคะ มันลงไปอยู่ที่นี้อย่างเดียว

ตอบ มันอยู่ให้มันอยู่ซิ

ถาม ที่นี้หนูก็พิจารณาเรื่องกระดูกที่เคยถามหลวงตามาเมื่อเดือนที่แล้ว ก็เอามาพิจารณาใหม่ ตอนนี้นั้นมันเกิดเบื่อหน่ายเจ้าคะ คล้าย ๆ ว่าซ้าซาก

ตอบ เบื่อหน่ายมันก็ถอยตัวเข้ามา คือมันไม่เบื่อมันเกาะมันติดอยู่อย่างนี้ เวลาเบื่อหน่ายมันก็ปล่อยออกมา ก็เข้ามาหาตัวเป็นตัวของตัวเองเข้าโดยลำดับเข้าใจไหม

แต่ก่อนไม่เป็นตัวของตัว ว่าอันนั้นเป็นเรานี้เป็นของเราไปหมด ยัวะยัย จิตไม่เป็นตัวของตัว ไปเกาะนั้นเกาะนี้ ท่านพิจารณาก็เพื่อให้เกิดความเบื่อหน่าย มันปล่อยเข้ามา ๆ พอปล่อยเข้ามาเป็นตัวของตัวเรื่อย ๆ พอเป็นตัวของตัวเต็มที่แล้วปล่อยหมดเลยนะ อันนี้ตัวไม่ตัวไม่ว่าแหละเข้าใจไหม เรียกว่ามันหมดโดยประการทั้งปวง มันปล่อยเข้ามาอย่างนั้นแหละ

พูดถึงเรื่องท่านอาจารย์ชอบก็เป็นคดีได้เป็นอย่างดีใช้ไหม เวลาจนตรอก ก็อย่างที่เคยพูดพวกเดียวกันภาวนาด้วยกันอยู่ทางแถวสกลฯ แต่ก่อนท่านชี้ขาดไม่มีใครเกินท่านว่าอย่างนั้นนะ กลัวมาก ครั้นเวลาถูกตัดแล้วนี้ จิตมันลงเต็มที่ได้รับความอัศจรรย์กับเวลาจนตรอก เพราะฉะนั้นเวลาทำภาวนานี้ ท่านจะไม่ค่อยเดินจงกรมตามสถานที่ต่าง ๆ คือจิตมันคือ ท่านว่าอย่างนั้น ท่านจะไปหาที่ไหนที่มีเสือ ไปเจอเสือบีบ จิตมันจะลงทันที ท่านว่าอย่างนั้น เรียกว่าท่านเรียนลัด กลางคืนท่านไปหาเรียนลัดข้างบนภูเขา ตรงไหนที่สำคัญว่าเสือจะมา ท่านจะไปนั่งที่นั่นแหละ คือจิตของท่านจะลง ถ้าลงแล้วนี้เรียกว่าทำอะไรไม่ได้อย่างที่ท่านอาจารย์ชอบว่า เสือทำอันตรายไม่ได้ไม่ต้องกลัว พอว่าอย่างนั้นพิบเป็นครั้งที่สอง หายเงิบ ลบหมดเลย อันนี้ของท่านก็ลงแบบนี้ลงแบบลบหมดเลย จนโผล่ขึ้นมา

อันนี้ที่ท่านเล่าให้ฟังชัดเจนก็คือว่า วันนั้นนั่งอยู่ประมาณสักตีสาม จิตมันก็ไม่ลง มันหากเป็นของมันมันไม่ลง เอ้ มันเป็นอย่างงั้น เสือไม่เห็นมานา ท่านว่าอย่างนี้นะ ทางถ้าเสืออยู่ข้างบน มันลงมานี้ไปทางโน้นบ้างลงมาทางนี้บ้าง แคร่ท่านอยู่ที่นี้ เสือไปได้สองทาง ทางนี้ก็ไปได้ลงไปทางโน้น ทางนี้ก็ไปได้ลงทางนี้ขึ้นทางนี้ได้ ถ้าของเขายู่ข้างบน เขาไปหากินมาตอนตีสามตีสี่เขาก็กลับมานอน ทีนี้เวลาตีสี่ท่านนั่งภาวนาพีดกันอยู่กับความวุ่นวายมันไม่ลง เอ้ ทำไมเสือไม่เห็นมา มาช่วยสักหน่อย ทีนี้ไม่นานนะ สักเดียวได้ยินเสียงสวบ ๆ ออกมา เอ้า มาแล้วที่นี้คงเสือ พอเสือมาแล้วท่านกำหนดเอาเสือนั้นโดดมาจับคอท่าน ท่านกำหนดเอานะ กำหนดเสือ พอเสือจับคอบีบ ทีนี้ก็ผิงลงเลย หายเงิบเลย จนกระทั่ง ๑๐ โมงเช้า ฟังซิ รวมตั้งแต่ตีสี่ถึง ๑๐ โมงเช้าขนาดไหน นั่นละเวลาลงสนิทอย่างนั้น

พอจิตถอนขึ้นมาแล้ว มองที่ไหน โอ้ย ตะวันครึ่งฟ้า ออกจากนั้นท่านไปดูมันเป็นเสือจริง ๆ ไหมนะ ไปดูรอยมัน ก็ปิดกวาดไว้เตียนโล่งหมด แม้แต่รอยหนูนันก็เห็นใช้ไหมละ เสือทั้งตัวไม่เห็นได้ยังไง เห็นมันขึ้นมาี่ ๆ ท่านนั่งอยู่นี้มันขึ้นมาี่แล้วขึ้นโน้น โห เสือจริง ๆ ท่านว่า เสือโคร่ง นั่นอย่างนั้นแล้ว เสือมันก็ไปของมัน ท่านก็นั่งภาวนา ส่วนมากท่านบอกไม่กางมุ้งนะ ถ้ากางมุ้งมันเหมือนว่ามีที่ปลอดภัย จิตมันจะไปอบอุณภายนอกแต่มันจะสร้างไฟเผาตัวภายใน ต้องเปิดข้างนอกให้เสือเห็นด้วย เวลา

ท่านนั่งท่านไม่เอามั่งลง ยุงไม่เป็นไรแหละไม่ได้เท่าจิตวุ่น ๆ นี้ กับเสือตัวปราบจิตยุง
ท่านเอาตรงนั้นท่านไม่เอามั่งลง เวลานั่งเสือมันก็มาแล้วขึ้นไปอย่างนั้นเป็นประจำ

ที่นี้ไปที่ไหนท่านไม่ไปธรรมดา ท่านไปหาแต่ที่ทำเลเสือ เสือไปเที่ยวที่ไหนมาก
ท่านจะไปนั่งอยู่ตรงนั้นเลย ยิ่งให้เจอเสือด้วยแล้วยิ่งชัด คือมันอยากเจอ พอเจอปั๊บฝัง
เลยทันที ลงเลย นิสัยคนละอย่างไม่เหมือนกัน ไอ้เรามันแบบไหนไม่รู้ เจอเสือดีไม่ดีหัว
แตก ชนต้นไม้ชนหินไปก็ไม่ทราบ แต่เราพูดถึงเรื่องว่าเราเป็นแบบไหนไม่ทราบนะ แต่
มันก็ชอบเป็นอย่างนั้น ที่ไหนเสือชุม ๆ จิตมันดีไปตรงนั้น สติจิตมันดีเข้าใจหรือเปล่า
มันก็พอเป็นพยานกัน เวลาไปเจอเสือจริง ๆ มันจะไปแบบไหนไม่รู้ มันจะลงหรือจะ
โดดหัวชนภูเขาก็ไม่รู้แหละ เพราะเราไม่เคยชนก็ไม่รู้ซิ

ถาม หนูเคยถามหลวงปู่ชอบว่า ตอนนั้นท่านภาวนาอะไร ตอนที่เสือโดดเข้า
มา ท่านบอกภาวนาพุทโธอย่างเดียว

ตอบ มันแล้วแต่นิสัยของใครนะ พุทโธเป็นที่เกาะของจิต ธัมโม หรือสังฆ
ธรรมบทใดก็ตามเป็นที่เกาะของจิต จิตเกาะตรงนั้นปีบจากนั้นก็ปล่อยหมด พุทโธกับ
จิตเป็นอันเดียวกันแล้วไปด้วยกัน หายเงิบเลย ต้องมีที่อาศัยที่เกาะ เพราะฉะนั้นจึงว่า
กลัวที่ไหนมาก ๆ จิตจะไม่ออกเลย บังคับให้อยู่กับพุทโธ ว่าสัตว์ว่าเสืออะไรเป็นจิตนี้
ออกไปวาดภาพก่อนกวนเจ้าของ ให้อยู่กับคำว่าพุทโธ ไม่กวน ธัมโม หรือสังฆ ก็ตามไม่
กวน เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ให้อยู่กับอันนี้ สักเดี๋ยวก็สั่งสมกำลังทางด้านธรรมะขึ้นได้
แข็งแกร่ง กล้าหาญชาญชัย เดินหาเสือได้สบาย เราเป็นแล้วนะ ที่พูดว่าเวลาไปเจอเสือ
หัวจะไปชนหินหรือไม่ชนก็ไม่รู้ ถ้าจริง ๆ จะไปหามันทำไมหาเสือ ก็ขึ้นเวทีเพื่อจะต่อ
กันแล้วนี่นะ เป็นหยิ่งจะโดดเวทิลงมายังไม่ได้ต่อยกันเลยมืออย่างเหวอ พุดไปอย่างนั้น
แหละ

ถาม พุดถึงเอามั่งลงกันกลัว หลวงปู่หลุยเคยเล่าให้ฟังว่า ท่านพ่อลีเสือมันคง
มีอารมณ์ขัน ดูจะเป็นเสือเทพบันดาล มันเอาหางแห่เข้าไปในมุ้ง

ตอบ ท่านอาจารย์ลีระอะ อันนี้ท่านไม่เคยเล่าให้เราฟัง เราจึงไม่เคยพุดนะ คือ
เราพุดคำไหนจะเอาความจริงทั้งนั้นไม่ได้มาหลอก อันนี้ไม่เคยเล่าให้เราฟังเราก็ไม่รู้

ถาม คงเป็นเทพบันดาล

ตอบ เทพบันดาลก็เป็นได้ เพราะเทพบันดาล บันดาลให้เป็นเสือก็มี บันดาล
หัวใจเสือก็มี บันดาลเทพทั้งองค์นั้นแหละเป็นเสือทั้งตัวก็ได้ เป็นเทพบันดาลอันหนึ่ง
อันหนึ่งเทพบันดาลจิตของสัตว์ก็มี มีหลายประเภท เพราะฉะนั้นใครอย่ามาหลับตาไม
นะ อย่ามาอวดนะ ว่าเทวดาไม่มี พวกทำลายศาสนา พวกเทวทัต เราพุดชี้หน้ามันเลย
นะไม่ใช่ธรรมดา มาอวดเหวอว่าจี้เลย แม้แต่ภูตเทวดาหนูกก็เห็นจะว่าไง มึงจะมาอวดกู

เหรอ อ้าวมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ มันถอยใครเมื่อไรมันเห็นอยู่นี้ จะมาอวดได้เหรอตาบอด ๆ ว่าอย่างนี้เลย ผู้ตาดีเห็นอยู่นี้นะ กูมึงขึ้นทันทีเลย อะไรจะมากยิ่งขึ้นกว่าเทวบุตร เทวดาอินทร์พรหมวะ มันตาบอดมันลบไปหมด พระพุทธเจ้าถึงท้อพระทัย ว่านี่นะ ๆ มันไม่เห็นจะว่าไง มันตาบอด เอาละไปพวกนี้ มันจะแก้โงงแล้ว

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd